

STORE

DEN SISTE SEREMONI

ET LIVSSYNSÅPENT SEREMONIBYGG PÅ CHARLOTTENLUND GRAVPLASS

prosess

ENSAMBLE

DYTTA
NED I
BAKKEN

BYPLAN

Dette hefte handler om prosessen vår. Her har vi prøvd å koke den ned til de viktigste valgene vi har tatt, milepælene i prosjektet vårt.

Kari og Trine

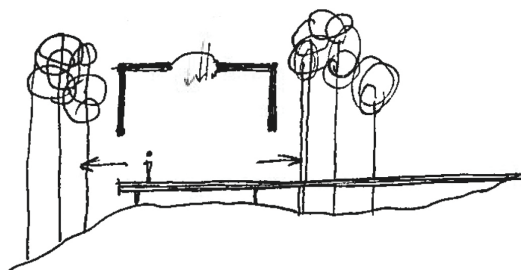
12. FEBRUAR EMIGRASJON

I prosjektet vårt har vi to seremonirom, ett lite og ett stort. Vi vil at de skal ha ulik karakter, men vi vil likevel at begge skal oppleves som likeverdige og gode.

Vi synes det er vanskelig å organisere bygget rundt to rom som er så ulike i størrelse, så vi prøver å tenke annerledes: Er det et bygg med rom eller er rommene bygget? Vi vil at rommene skal være bygget.

Vi deler opp bygget i to separate volumer. De har jo egentlig ikke noe behov for å ligge i nærheten av hverandre, snarere tvert i mot. Det lille seremonirommet blir mer primitivt og enkelt, mens det store seremonirommet blir litt mer komplekst og inkorporerer støttefunksjonene.

Det lille seremonirommet emigrerer inn i skogen på åkerholmen, der det blir stående på påler inne blant trærne. Det store seremonirommet ligger rett utenfor åkerholmen, og er massivt, en del av bakken.

6. MARS

MIDTSEMESTER

På midtsemester får vi en del tilbakemeldinger som får oss til å tenke.

1. Plasseringen av bygget i landskapet mangler en ordentlig diskusjon, og det store bygget sitter ikke så godt. Egentlig svekker bygget vårt åkerholmen, det mest karakteristiske landskapstrekket på stedet. Det får oss også til å tvile på om grepene White gjør i sin plan er så gode, eller om de også svekker landskapsrommet? Vi vil ta en ny runde og se nærmere på landskapet.

2. Det mangler en diskusjon rundt hva dagens seremonirom er. Er svaret bare et moderne kirkebygg? Vi mener at det som er viktigst er at man kan føle seg trygg og at bygget har en verdighet og en varighet. Vi begynner også å tenke på at det kan være noe nærmest sakralt i et vakert landskap, og at naturen er noe alle mennesker har til felles og som berører oss alle. Kanskje er det naturen som er “vår tids religion”? Vi er heldige, og har en tomt med flott natur. Derfor bør vi utnytte dette.

10. MARS

PÅ FLYTTEFOT

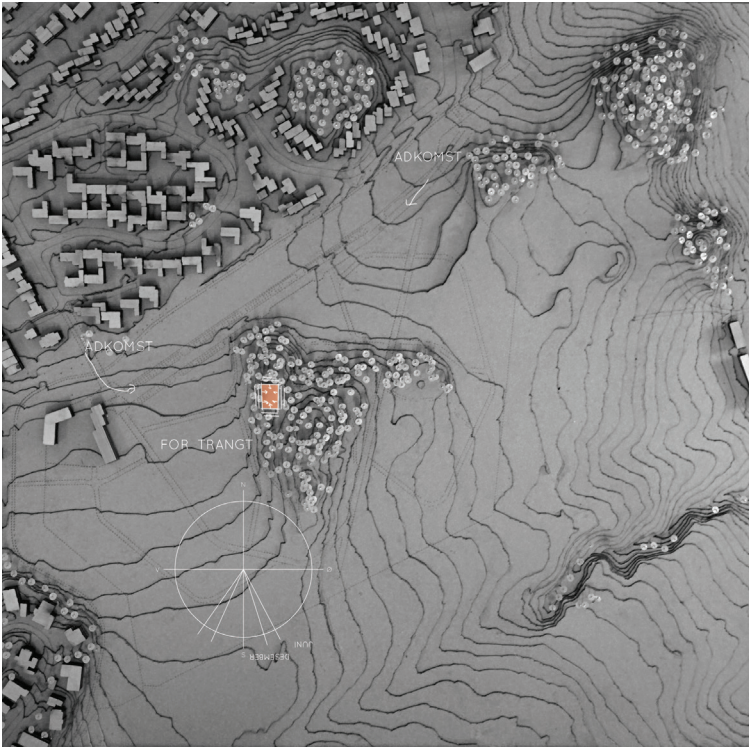
Vi har en samtale med Finn Hakonsen, som var en av kritikerene på midtsemester, om at vi kan kartlegge landskapet, trekke ut essensen av det og få et overblikk. Når man legger et bygg i landskapet kan det enten forsterke eller svekke landskapstrekkene. Hvordan kan vi plassere og utforme bygget vårt slik at det forsterker omgivelsene?

Vi tar et steg tilbake igjen. Vi kan se på og vurdere ulike alternativer når det gjelder plassering parallelt. Kan det kokes ned til tre situasjoner i landskapet?

Vi lager en ny landskapsmodell med større utsnitt i 1: 1000 hvor vi tester ut de ulike situasjonene.

1. Inne i skogen.

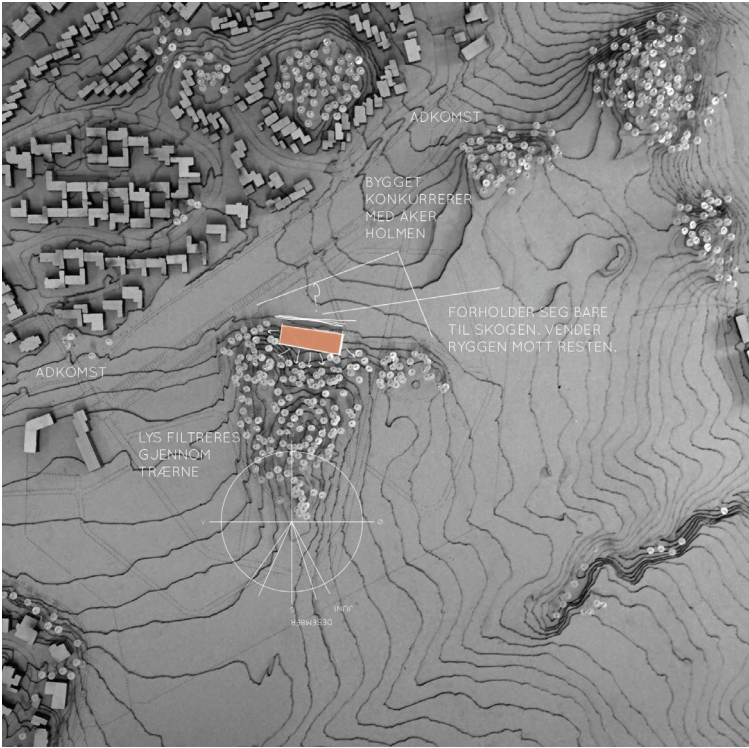
Et bygg som ligger delvis skjult inne blant trærne. Bygget er omsluttet, og nærheten til trærne gjør at man får naturen inn i bygget. Men vi krangler litt med areal og høydeforskjeller. Bli inngrepene for store til at det er verdt det? Vi tror ikke at å legge hele programmet inn hit vil styrke skogen, og egentlig ikke bygget heller. Men vi tror at et mindre bygg kan passe her. Derfor lar vi det lille seremonirommet fortsatt ligge her. På denne måten skaper vi en særegen karakter for det både inne i bygget og ved vandringen dit. Det lille bygget blandt trærne.

Alternativ 1

2. På grensa/kanten mellom åkerholmen og sletta.

Her kan selve seremonibygget ligge tenkte vi lenge. Det er nok plass, og nærheten til skogen er der fortsatt. Vi vil jo helst henvende oss mest til skogen. Bygget får en tydelig tosidighet. Får det dermed også en tydelighet? Det som skjer nå er kanskje at bygget vender ryggen til sletta, og legger seg tett opptil åkerholmen. Fint når man er inne i bygget. Men hva skjer med sammenhengen? Vi tenker at det er litt som å sitte på kino, og så kommer det en kjempehøy mann og setter seg rett foran deg. Rett og slett forstyrrende. Som et rusk i øyet? Problemet er at landskapet ikke får avslutte sin form.

Alternativ 2

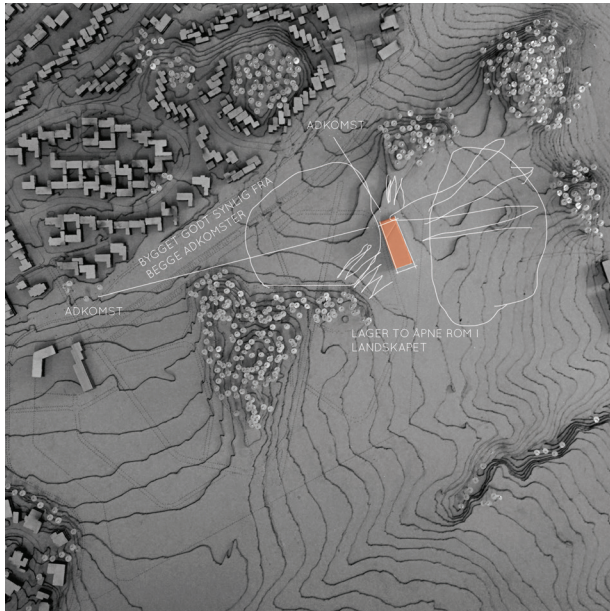
3. Ute på sletta a) og b)

Ved å trekke bygget vekk fra kanten oppstår en spenning mellom det og landskapselementene.

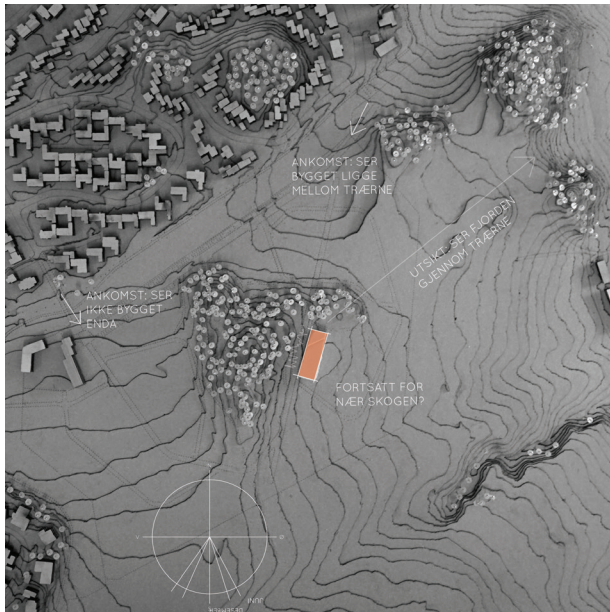
Det ligger et potensiale i samspillet mellom skogen og sletta. Ved å trekke bygget vekk fra kanten tror vi at bygget kan tydeliggjøre landskapet. En skarp, tydelig form som kontrast til det bølgende åkerlandskapet, og særlig i kontrast til åkerholmen som stiger opp av sletta. Det oppstår en spenning mellom elementene i landskapet. Spørsmålet blir nå hvor langt fra åkerholmen/skogen vi skal legge bygget.

Skal vi a) trekke det langt ut? Eller b) legge oss så tett inntil vi kan før det blir for nærme, og vi ender opp med å vakle på kanten igjen?

Når vi plasserer bygget slik som vi gjør til i alternativ 3b) liker vi at bygningen ligger bak trestammene, men synlig er gjennom de slik hovedankomsten er i dag. Bygget ligger nå ganske høyt, noe som gir oversikt over omgivelsene.

Alternativ 3a)

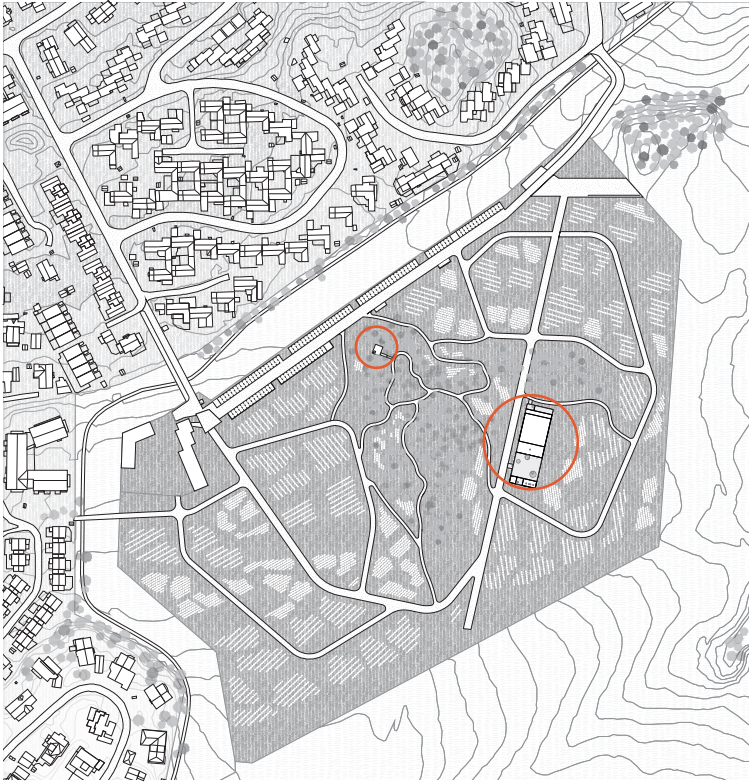

Alternativ 3b)

19. MARS

BYGGET HAR LANDA

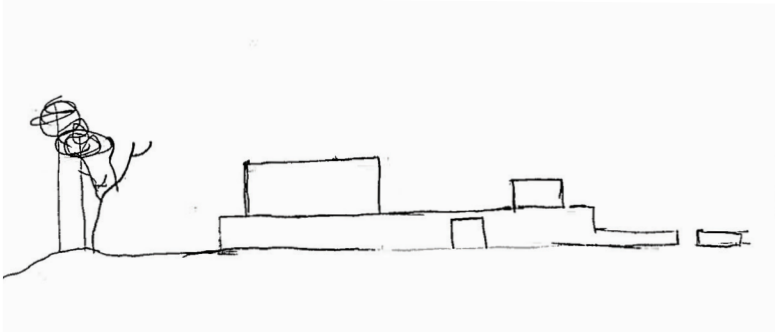
Bygget har funnet sin plass i landskapet. Vi endte opp med det siste alternativet. Fordi bygget ligger i et større rom, virker det nå mindre. Endelig sitter det.

19. MARS

MUREN

Mye endrer seg nå med den nye tomta. Veggene rettes opp, og bygget får en tydelig geometrisk form, en kontrast til det bølgende landskapet. En mur oppstår rundt bygget og skaper gårdsrommet, som er noe av det vi tar med oss fra det gamle prosjektet. Denne ankomstsituasjonen liker vi enda bedre her oppe. Murens høyde tas opp igjen inne i bygget, og blir til et taktilt bånd som gir det høye seremonirommet en mer menneskelig skala. Kanskje fortsetter muren videre ut i terrenget? I gårdsrommet lager vi et vindu som rammer inn landskapet, inspirert av Le Corbusier og hans Villa Le Lac. Foajéen forsvinner, og støttefunksjoner blir lagt foran seremonirommet og skaper en tjukv vegg som man går gjennom for å komme til seremonirommet. Dette gjør at vi får tre eller kanskje fire frie fasader i seremonirommet.

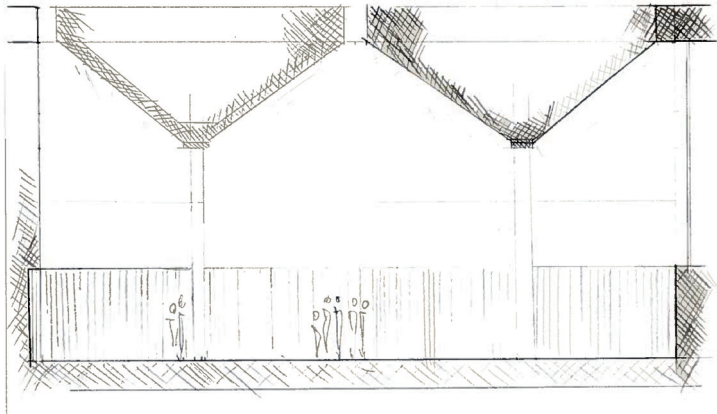

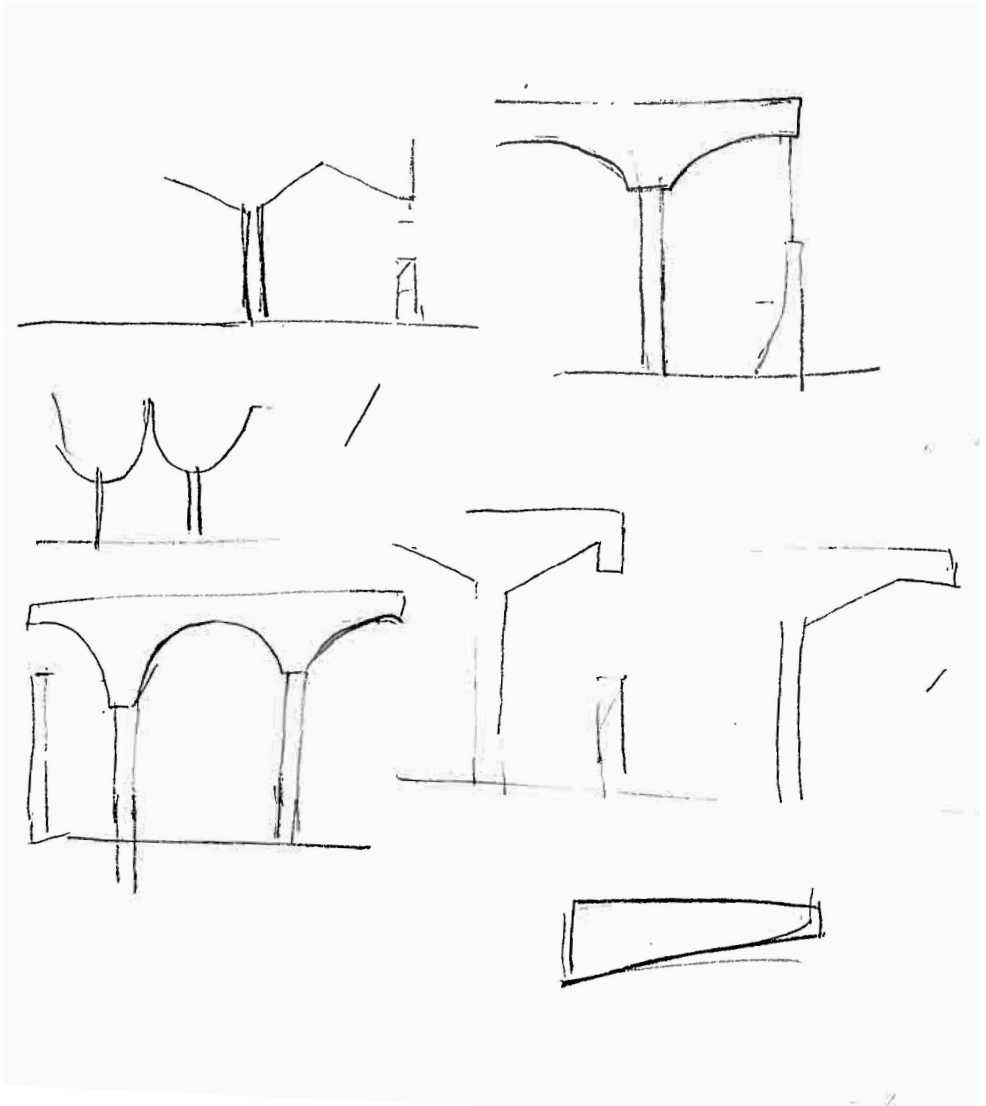
28. MARS

VI INTRODUSERER SØYLER

Selve seremonirommet må jobbes med. Det er vanskelig, og vi får det ikke helt til å fungere. Vi har lenge tenkt at for at å bevare fleksibilitet bør rommet ha en mest mulig fri plan, og derfor har vi ikke jobbet med mange søyler. Tidligere i prosjektet jobbet vi derimot med én stor søyle, slik som i St. Hallvard kirke som vi besøkte på studieturen vår. Da denne forsvant, var det noe som manglet. Vi velger nå teste ut flere søyler, fordi vi føler at rommet trenger å brytes opp, særlig med tanke på at vi ønsker at det skal kunne romme mange, men samtidig ikke virke tomt dersom det er færre som bruker det.

Søylene er med på å dele opp rommet, men vi synes det får en større effekt dersom de ikke er helt rette. Vi jobber en stund med at de har et volum øverst.

9. APRIL

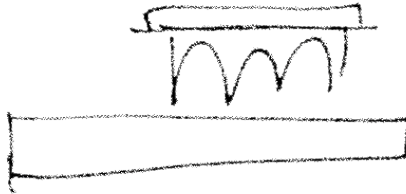
SØYLENE FÅR BUER

Vi tester ulike søyler i modell, men de mangler eleganse. Toppen blir for stor og tung for størrelsen på rommet vårt, og det virker ikke logisk. Vi tester hva som skjer dersom søylene er skiver med buer, inspirert av Toyo Itos Tama Art University Library. Vi får et lettere uttrykk, og vi liker det! Skivene er med på skape flere rom i rommet uten at det går utover gulvplassen. Vi tester mange ulike varianter. Nå går det unna! Gøy!

13. APRIL
VEGGENE FALLER

Men hva nå? Hvordan møter buene veggene, og særlig det store vinduet vi har mot trærne i nord? Det er noe som skurrer når vi ser på det i modell. Nå når vi har søyler som bærer taket trenger vi ikke veggene lenger. Men vi vil ikke ha et bygg som er helt åpent. Vi vil at man skal føle seg trygg og beskyttet. Løsningen er plutselig åpenbar. Selfølgelig går muren rundt bygget. Muren er bygget! Der det var høye vegger som stakk over muren før, er det nå glass, og søylene bærer taket.

07. MAI
ETTERORD

Denne prosessen har vært mye vanskeligere enn vi hadde forestilt oss. Vi ble litt overrasket da det gikk opp for oss at vi nesten ikke har jobbet i åpent landskap på denne måten før. Ikke siden en av de første oppgaven på arkitektstudiet faktisk.

Prosesen har gått veldig i rykk og napp. Selv om det til tider har vært en litt tung prosess, har vi fått noen eurekaer innimellom, som da har vært ekstra morsomme. Når vi ser tilbake på oppgaven nå blir vi litt matte over at løsningene kom så seint i prosessen. Det kjennes ut som flere måneder siden vi fikk den siste åpenbaringen, men det var altså i midten av april.

TAKK TIL

Geir Brendeland, veileder

Finn Hakonsen

Bendik Manum

Arild Gustavsen

Jan Siem

Sunniva Huus Nordbø

Pete og Sverre på verkstedet

Liv Svare

TRINE GAMMELSÆTER
&
KARI SVANGSTU

VEILEDER:
GEIR BRENDELAND

FAKULTET FOR ARKITEKTUR OG BILLEDKUNST
NTNU 2015